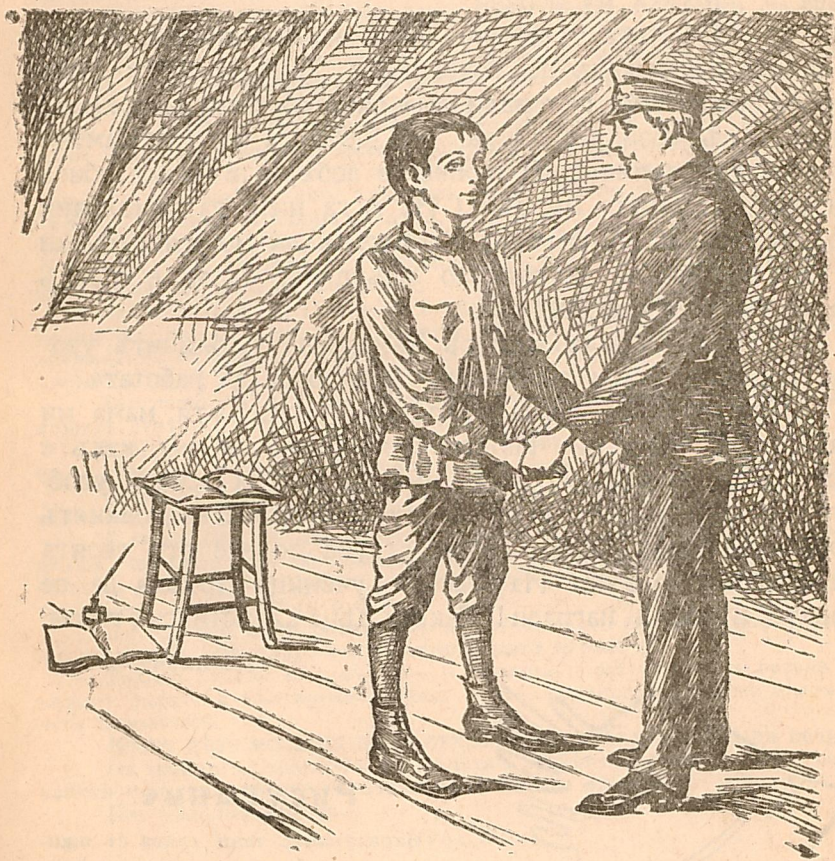

бомъ къмъ насъ. Изглеждаше, че то пише. И наистина, то пишеше върху тетрадка, сложена на стола, а мастилницата му бѣ на пода. Въ стаята бѣше почти тъмно. Какъ можеше да пише то така прѣгърбено и въ тази тъмнина?

Докато си мислѣхъ това, ето че познахъ моя съученикъ Каменъ Петровъ.

Майка ми и неговата майка развързваха пакета и говорѣха за изработката на дрехитѣ.

Въ тоя моментъ Каменъ се обърна, и азъ останахъ смутенъ. Той се усмихна, майка ми го забѣлѣза и ме бутна да отида при него. Азъ се спуснахъ, и Каменъ стана и ме хвана за ржцѣтъ.